

З'являється Мітчел

Генрі Лоусон

Переклад: Ірина Стешенко

Поїзд із заходу щойно прибув на редфернську станцію; з нього висіла купка звичайних пасажирів та один строковий.

Той строковий був невисокий на зріст, кремезний, кривоногий, веснянкуватий та рудавий. Він мав червонясте волосся й маленькі, блискучі, сірі очі, та — як це частенько за таких обставин трапляється — вираз обличчя вродженого коміка. Він був убраний ув обшарпану й злинялу ситцеву сорочку, стару чорну камізельку з перкалевою спиною та в запорошені молескінові штани, із латками на колінах; а тії штани підтримував плетений очкур з сирової шкіри, що вільно теліпався строковому попід животом; прибулий був узутий у стоптані, пошарпані старомодні черевики, а на голові в нього сидів м'який фетровий капелюх, що слугував багато років і вже геть позеленів, — від крисів капелюхові мало що залишилося, а від денця, то й поготів.

Подорожній викинув свого клумака на платформу, завдав його собі на плечі, витяг казанок та гумовану торбинку на воду, а відтак подався до собачого переділу, що містився у гальмовому вагоні.

За п'ять хвилин він з'явився на краєчку платформи, де візники стояли, а поруч строкового, полохливо тулячися йому до ніг, дріботів кундель, якого той вів на ланцюжкові.

Прибулий приставив свого клумака до стовпа, повернувся обличчям до міста, насунув капелюх аж на брови та почухав собі широку потилицю мізинним пальцем. Він виглядав, як людина, що не знає, куди їй прямувати.

— Поїхали, сер?

Строковий повернувся не поспішаючи і подививсь із спокійною усмішкою на візника?

— Ну-ну! Чи ж я схожий на такого добродія, що потребує візника?

— А чому б і ні? Та я й не мав нічого прикрого на думці... Я помислив, а може ж, треба вам візника.

Подорожній пошкрібавсь у голову й замислився, а тоді:

— Гай-гай, — промовив він, — ти перший за десять років, кому спало таке на думку. Ну, та й навіщо б мені візник придався?

— Щоб доїхати туди, куди вам треба, — то вже само собою.

— Чи то ж я маю такий втомлений вигляд?

— Я цього не казав.

— А я й не кажу, що ти казав... Знаєш, я все ходжу пішки, ходжу ось уже цілі п'ять років. Я пройшов дві тисячі миль від минулого Різдва; сподіваюся, що мені стане снаги пройти й останню милю. Чи ти гадаєш, що мій старий собака потребує візника?

Собака трусився та скімлив; йому, мабуть, кортіло якнайшвидше з натовпу

вибратись.

— Та, звісно... т'але ж ви не зможете вулицями цього клумака на собі перти, та ще й через усеньке місто, ге? — спитався візник.

— Чом не зможу? А хто мені заборонить? Такого закону не існує, скільки я знаю, чи не так?

— Так-то воно так... та бачте... якийсь він непоказний на вигляд... знаєте...

— Ага, он воно що! Я так і думав, що ми, зрештою, до цього добалакаємось!

Подорожній поставив свого клумака ребром, сперши його на коліно, ніжно поплескав його, а тоді випростався й гостро глянув на візника.

— А придивись-но уважно! — сказав він із притиском і значливо. — Що ти можеш моему старому клумакові закинути?

То був товстий, добре натоптаний клумак; зверхня загортка його була з червоної ковдри, златкованої синіми латками, а по боках витикався пружок синьої ковдри.

Звісно, що той клумак міг би бути новіший; він міг би бути чистіший; він міг би бути обв'язаний пристойним ремінцем замість мотузок, що на їх білизну вішають, та сириці — але щодо інших його якостей, то нічого лихого за нього не скажеш, — звичайнісінький собі клумак, як і багато інших.

— Оцього старого клумака тягаю я вже багацько років, — провадив далі чагарянин. — Я проніс цього старого клумака на своїй спині тисячі миль — цей старий собака знає — і ніхто зроду й разу не покривився, глянувши на нього, чи то на мене, чи то на мого старого собаку, — отак-то! І ти гадаєш, що я соромитимуся мого старого клумака перед візником чи перед кимось іншим? Ти гадаєш, що я приглядатимусь та прислухатимусь до ваших настроїв — чи до вподоби кому з вас мій клумак, чи не до вподоби? Нікого ніколи не цікавило, — чи до вподоби мені що, чи ні! Ось-ну, чуєш, я маю велику охоту притягти тебе до відповідальності за те, що ти зневажив мене вразливими словами!

Він підняв свого клумака за скрученого рушника, що правив йому за ремінь, на якому такі речі за плечима носять, кинув його в дрючку, сів у неї сам та втарабанив туди й собаку.

— Можеш одвезти мене кудись, де я зможу мого клумака й собаку полишити, допоки придбаю собі яке пристойне вбрання, щоб до кравця заявитись, — мовив він до візника. — Мій старий собака не звик, бач, візниками послуговуватися, — отак-тої

А тоді додав замислено:

— Я й сам візникував колись... аж п'ять років... у Сіднеї.